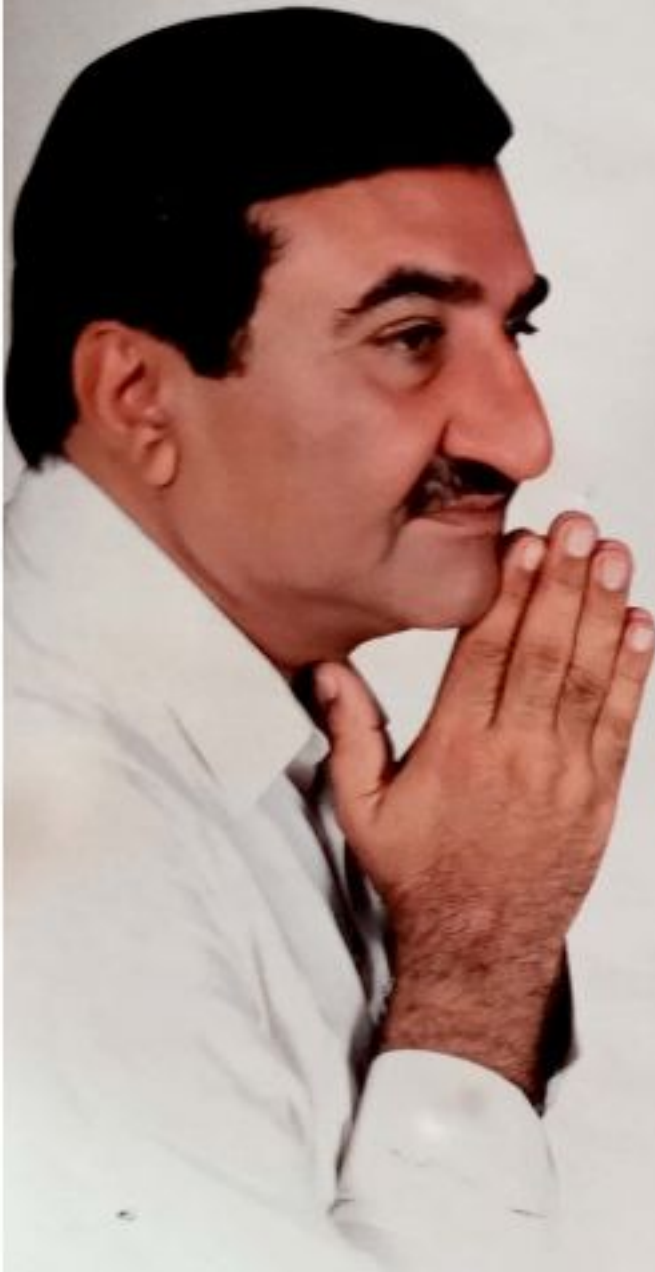

لَوْظَامُ

لَوْظَامُ

محمد مظهر نیازی

محمد مظہر نیازی نال میڈا تعارف اُردو غزل توں بعد
سرائیکی گیت یا ڈوہڑے دے حوالے نال تھیاے۔
میں مظہر نیازی دے بہوں سارے سرائیکی گیت پگائے
جہاں حد توں زیادہ عوامی پذیرائی حاصل کیتی۔ گیت،
غزل یا ڈوہڑے توں علاوہ انہاں دی شناخت سرائیکی
غزل تے نظم وی ہے۔ ”لوظ“ مظہر نیازی دا ترجمہ
سرائیکی مجموعہ ہے جیندی شاعری پڑھ کے میکوں ایویں
لگائے جیویں اے ساڈے وسیب دے ڈکھاں تے
محروریاں کوں چنگی طرحاں جائدائے۔ ایندی غزل
تے نظم دا اپنا لہجہ تے سوز ہے جیہڑا دلاں کوں مُٹھ اج
کر گھندائے۔ مظہر نیازی دی ہک سرائیکی غزل دا شعر
میکوں بہوں پسند آیاے جیہڑا ساڈے دُور دی عکاسی
کریندائے۔

سہ وڈے بندے مرنجیں ویندے
ڈوں ہک مٹیاں پاوٹ نال

میں محمد مظہر نیازی کوں نویں شعری مجموعے ”لوظ“ دی
اشاعت تے مبارکباد ڈینداں تے ڈھگ ساریاں
دعاواں وی کرینداں۔

عطاء اللہ خان عیسیٰ حیلوی

(لائف ٹائم اچیومنٹ ایوارڈ یافتہ)

سخن سرائے پبلی کیشنز۔ ملتان

✉ sukhan.saraye@gmail.com

☎ 0301-7434323, 0333-6151765

saraikibooks.mutabiq.org

اسنے مبارک دوست لکھ لکھ
 خوب صورت سنا مسر ملک اعتبار سنا
 رہ زوقی مطالعہ سنا

27/02/20

سب سے پہلے دعا ہے
 آپ کا چولا پٹا کے دل آئی آں

 جک جک اٹ دا دل زخمی ہے
 پو ہے وچ دیوار آگہی اے

 رسم دشمن، رواج قاتل ہے
 ایویں لکھدائے سماج قاتل ہے

 لوگ خن موت دی دعامتدن
 زندگی دا مزاج قاتل ہے

 جس ڈنبدہ دا زیور تھیں پایائے
 سونے دے بھاؤدھ گئے جن

 ٹوں پھل تے میں خشبو آں
 کیویں تیڈے نال کھلوواں

 آگہی منزل دا سوچیا وی نہیں
 تھیں جوا کھائے تہاں نال لڑپئے آں

 میڈی پچ دے سمجھ اشارے کوں
 میڈے بوچھن دارنگ اکید اپئے

جک سبکی دا ڈک
آپٹا چولا پٹا کے

جک جک اٹ
ہو ہے وچ دیوا

رسم دشمن، رو
ایویں لکدائے

لوگ حُسن موت
زندگی دا مزا

جس ڈیہہ دا
سونے دے !

ٹوس پھل
کپویں سیڈ

اگھی منزل
تھیں جوا کھا

میڈی پپ
مڈے بوچھن وارنک

لوڈا - محمد تقی بھٹا

لوڈا

لوٹا۔ محمد مظہر نیازی

لوٹا۔ محمد مظہر نیازی

لوٹا

محمد مظہر نیازی

سخن سرائے پبلی کیشنز۔ ملتان

sukhan.saraye@gmail.com

0301-7434323 0333-6151765

سے ٹول پانویں تاں رنگ آویندائے
ونگ دا اپٹا رنگ فی ہوندا

نونا۔ محمد مظہر نیازی

نونا۔ محمد مظہر نیازی

سب سے حق بحق شاعر:

کتاب	-	نونا
شاعر	-	محمد مظہر نیازی
اشاعت اول	-	دسمبر ۲۰۱۹ء
سرورق	-	ارشاد عباس دکنی
کیوزنگ	-	حسن کیوزنگ، گلگت ملتان
تعداد	-	500
قیمت	-	500/- روپے
بیرون ملک	-	\$15
پائڈر	-	عظیم انور بک پائڈرنگ
پرنٹر	-	جویریہ پرنٹنگ پریس، ملتان

انتساب!

اپنے ماء پیو دے ناں
جنہاں میکوں قلم چپا کے لکھن دا شعور ڈھتا

سکھن سرائے پبلی کیشنز۔ ملتان

✉ sukhan.saraye@gmail.com
☎ 0301-7434323 📞 0333-6151765

تشریح

- 11 اُہ کے عہد دی شاعری عمران میر
13 سونے سنوین "لوٹا" عصمت اللہ شاہ

شاعری:

- 17 حمد (نظم)
19 گیت غزلاں کوں چھوڑ، نعت آنکھوں (نعت)
21 فرداں بُرداں قضا دا جوڑ رنگ کیا ہے
23 جہڑے ہووٹ دے نال ہووٹ ہے
25 کھٹا کیتھم دل کوں سچرا پو را کیتھم
28 وکدے پئے ہاں بکا را آہئے ہاں
29 دل دا پتھر جیٹا یکھل ویسی
31 لکڑی بھردی پئی اے کیزاؤر دا وی بھڑاے
33 جٹاں دی گھی اے
36 میں خاک ہوئیں سحالتوں پہلے
39 لہڑے کتے سوال گئی ہوئی اے
41 ہر پاسے ہسٹوں ہی ٹوں ایس
43 ہر گھلے اتکارنی ہوئیا
44 اے مصیبت ہے یا قیامت ہے

○

گجھ ڈیہاڑے میڈے ودھا گئی اے
پک تسلی یقیں ڈوا گئی اے

میڈے اندروں ہوا گزردی نہیں
روشنی راستہ بنا گئی اے

چوک دے نال میں بدھی گیا ہم
تیڈی پٹری میکوں ہنڈا گئی اے

میں اچاں ہوو جا کنا چاہنداں
زندگی خواب گمن کے آ گئی اے

- 45 اکھیاں کوں منظر لگ ویندن
46 غم دا احساس جیو لا چاہیدائے
48 دھوڑ مٹی، مٹا ہارست آیاں
49 ہجر دا ہمارا جی دے ہاے
50 ذم نہ ہووے صاحب اسرار کوں کھیں ڈیکھلا نہیں
51 مالک چھوڑ کے نوکر مال کھلو ویندا ہاں
52 بخشی ہو کولوں غم آویندائے
53 تیکوں کیندے نال محبت جی مگنی اے
55 چر نوٹے پزاروے نوٹے
58 پانی سرتوں گز روا ویندا ہے
59 رات دے پچھلے سہر با خواب انگارے دے وانگ
60 جسم تے بوجھ پا آتا آیاں
62 چوٹ لگدا اس سادہ رنگ ویندن
63 عشق دریا ہے اٹھا ہویا
64 منظر ڈیہ حال سورت یاد آویندی اے
65 ڈکھ دا ہوا ہال دکھیاں دت سم پوساں
66 تھک کے بلند اے قمار دودھ ویندائے
68 جیسے کھیں تل پاری کوئی
69 مویا جے کھاب جی پئے ہاں
70 ٹوں جو سدا کیں تاں خواب لگ ویندن
72 تھوڑی تھوڑی ہندی مگنی اے

- 74 عیب تو اب تے قصیراں کوں پڑھ گھندے ہاں
75 کہتے بے اختیار جی پئے ہاں
77 ٹوں سدا انتھار واپس کر
78 قہرے کوں جھٹکیندا ارا بندائے ڈیندائے خار سمندر
80 زندگی انتھار بنی مگنی اے
82 احتساب (نظم)
83 ڈیوا (نظم)
84 وچھڑی نوخ تھار (نظم)
86 کجھ فی بدلا (نظم)
87 ذروازہ (نظم)
88 سوتا (نظم)
89 غلام دی ہڈی (نظم)
90 ویلھے دا ڈر (نظم)
91 دتوں ویسیرے (نظم)
92 لیراں لیراں گر ڈے (نظم)
94 بندے چھتے وڈے ہونداں اُتے یکے ہونداں
96 گمن دے اسرار توں جکھ مور اشارہ منگدائے
98 دشمن دے لکھ کھیں منگدے
100 تیکوں ڈیکھ کے اگلا جھکلا ذر قہر منگدائے
102 بندہ چھتا وڈا ہوندا اے
104 جاں دی ڈیہا ہے میکوں شب ویندائے

اچو کے عہد دی شاعری

اچو کے عہد دی سرانگی شاعری بلاشبہ ماورائیت دی بجائے فحش مادی تے سائنسی صداقتاں دی سوئہ لکھی اے۔ اچو نہ تاں تخیلاتی نے ظلمانی شعبہ بازی چل سکدی اے تے نہ اوپری لغت دا بھار شاعری چا سکدی اے۔ اچو دی شاعری چیز عشق محک نال اچاں تے فی پنی ٹردی بھلکھ اکو بیس صدی دے سیاسی ثقافتی دروہ عالمگیریت دے کوہ ترپ تے سائنسی تے نراتی ڈوھپ داوی پردہ چاک پنی کریدی اے۔ اے ویلا محض رڑن نوکھن، یا کھین جھکھن دانی بھل اپنے جیتے کوں ولدا شانت کرتے آپٹے وسوں وے دی نشادی کوں شادی اچ بدلن واسے ہے۔ ہن ترکیاں راتل نال سلیمیاں چیدن، ہن رکی، سٹی یا روون والی شاعری فی چا بیدی بھل ہن تاں لحدیاں پنجھوں اہوں ڈک ٹھل ڈیون والے حرفاں دی عامتہ الناس کوں ودھیک لوڑ ہے۔ مظہر نیازی بلاشبہ اچو کے شعری منظر نامے دا انجھاں جدید ترقی یافتہ لسانی شعور رکھن والا شاعر ہے جیدل شاعری سرانگی راتل دے پس منظر تے پیش منظر ڈوھان کوں شاعرانہ وقار نال سو بھ بخشیدی اے۔ مظہر نیازی مادھرتی دا او بھاگوں مہا پرش اے جیڑھا افسانوی محاذ توں، تنقید تحقیق دے محاذ تیں اپنے ذوقی تے نظری فکری وجدان سو دھا اچاں اچاں نظر آندے۔ بطور سرانگی شاعر مظہر نیازی اچو کے عہد دے شاعراں وچوں امٹی فکری اچائی، موضوعاتی وڈ، لہجے دی تازگی، تحقیقی سو بھ، فی رچاؤ، عصری دناوت، تے لسانی شعور دی سوئہ پاروں بلند مقام تے فائز تھی چکے، مظہر اں تاں شہرت مشوری یا ناموری کوں راہ دی دیوار نیزائے تے نہ محض رسمیاں یا تخیلاتی قصے گھڑن مظہر اپنے تہذیبی تے ثقافتی ماضی کوں سو بھلا گھدے، اچو کے عہد دے گیز گور کنوں اکھ فی پرتائی

- 106 مگدے نہیں کراؤں نال
- 109 اکھ دی نازک پتلی توں جک تار اوجھ اویندائے
- 111 چھوڑ دے سارے رنگ رنگ تھی دہج
- 113 خلقت ساری تھی مکی اے
- 115 پہلے یار قبیلہ بکد اے
- 117 پنج پنج والگھ ست ہوندائے
- 119 ڈیڑھا پنجاں اندھار کافی ہے
- 121 بچاں نال اچاڑے ویندن
- 123 اڈو دیاں دھوڑاں ماتم کیتائے، رستاں ماتم کیتائے
- 125 ہوئے ہولے رات گزروی ویندی ہے
- 127 ڈوچیاں نال نہ چھاواں نال
- 129 پانی وچ سن تارے خواب
- 131 ساڈے نال تاں اوپری تھئی اے
- 132 زرداراں تے
- 134 تحت ہزارہ جھنگ داموسم
- 135 جک بندے دی پوچھئی اے
- 136 جاں اکھیاں دی ہر تھلاواں ڈھانڈن تے ہر
- 138 دھاپا بدھا پوے پوے تھیوے
- 139 فردیات

☆☆☆☆☆

سو نے سنو یں اوظ

مظہر نیازی دی شاعری فردی اکلا پے توں اجتماعی اضطراب تئیں بھارے خواباں توں پرو بھریاں تعبیراں تئیں، عشق اجارے توں جبر خسارے تئیں، روزی دے پٹے توں مجھوری دے رنگاں تئیں، جس اک رس توں جذبیایں دی وہند تئیں، تہذیبی شعورتوں لٹافتی بھاہ تئیں، محاوراتی جوتھ تئیں، تھیں سمجھاتی سجاو تئیں، پورے فنی تے تخلیقی رچاؤ نال پنہدھ کریندی اے۔ ایہا سبب ہے جو مظہر کھل جاتی دے کہیں ہک پہلو د شاعر نے بحکملہ پوری زندگی کوں شعری تجربے وچ ڈھال دیا والا شاعر ہے۔

پروفیسر عمران میر

صدر شعبہ سرائیکی

گورنمنٹ ڈگری ہائی اسکول ۱۷ ذی الحجہ ۱۳۸۵ھ

نوٹ۔ محمد مظہر نیازی

خود کوں ورتا دوا، کچھ رکھیں مہڈے جوگا وی
دل شہنشاہ ہے تیکوں سارے داسارا منکدے

مظہر نیازی ادب کا کمال تخلیق کار ہیں جیڑھے ہمیشہ خوب توں خوب تر دی تلاش اچ رہندن۔ انہاں پچھلے ترانے ڈیا کیاں کنوں نظم، غزل، ڈوہڑہ تے گیت نگاری وچ اپنے فن دے جوہر دکھائے۔ اتے ایہ دے نال نال نثری میدان وچ وی ”لکھاں پٹھ پھاڑ“ جیہاں شاہکار افسانوی مجموعہ دان کر کے سرانگینی نثری ادب دے سرمائے وچ قابل قدر ودھارا کیچے۔ انہاں دا اے ادبی پندہ ہالی ٹیلی وژن وچ خوبی اتے کامیابی تے ہوں سوئے معیار قائم کیتن جہاں داتعلق مادی دنیا کنوں زیادہ قلبی اتے روحانی دنیا نال ہے۔

گن دے اسرار توں ہک ہور اشارا منکدے
اے مہڈا جسم ولا مٹی تے گارا منکدے

شاعری ہک ایجھاں شیشہ ہے جیڑھے وچ کئی جہاناں دے عکس جلوہ گر تھیندن۔ من دی دنیا، فکر و عمل دی دنیا، مظاہر کائنات، محبت اتے عداوت دی دنیا، انکشاف اتے حیرت دی دنیا، منہ عاکیاں شعرا دے کیڑوں ہوں دگر یا ہوا ہے اتے جیڑاں مظہر نیازی جیہاں ماہر فنکاراں کیڑوں اتے اپنے باطن دیاں گہرائیاں اتے خارج دیاں وسعتاں دے رنگ بھریندے ہاں ایس کیڑوں دی رنگارنگی دل چمکیندی ہے۔

تہڈے منہ توں لٹھائے جیویں، پاٹی وچ دھج ڈٹھائے
مٹھلاں کوں وی ہاسے آئے، ہاسے لہو دھارے

غزل اچ سرانگینی ادب دی ہک مقبول ترین وکی گھی ویندی اے۔ سرانگینی غزل اچ اپنے ارتقاء دا پندہ طے کر کے اچ اعتبار دی منزل تیں آئی پونتی ہے۔ ایس واسطے اچ ایندی جمولی وگھوگی

نوٹ۔ محمد مظہر نیازی

دے موضوعات نال بھری ہوئی اے۔ خواب توں گھن تے عذاب تیں، ڈزے توں گھن تے آفتاب تیں، باطن توں نکلدے دھو توں گھن تے ظاہری پنھوں پھاں تیں، کچھ ترہ توں گھن تے رنج کج تیں، اوکیز حاسم موضوع ہے جیڑھا غزل اچ نہیں ورتیا گیا۔ حیاتی دے اے سارے نکسے، پکسے، موڑھے اتے تیز رنگ غزل دے کیڑوں تے ابھیرن۔ کچھ جوہر کی سرانگینی غزل اپنے اندر معانی دا پورا جہان رکھیندی ہے۔ مظہر نیازی ہوراں وی سرانگینی غزل وچ اپنے ہنر دے کمال دکھائے اتے فنی تے فکری حوالے نال نویں نویں تجربے کیتن۔

ہک ونجئے دن نیزے تہڈے
ڈورا ٹہل اصرہ نہیں منکدے
مٹاں سمجھیں ہکی میں ہاں
بھری تہڈے نہ نہیں منکدے
وڈے بندے مر نہیں ویندے
ڈول ہک مٹیاں پاؤں نال

شاعر جیڑھی دنیا اچ ساہ گھن دے اوندے اثرات اوندے شعری تجربات وچ وی نکاس نظر آندن۔ او جیڑھے زمانے وچ جیڑھے اوندیاں ساریاں قدراں، رویے اتے معیارات اوندی شاعری وچ جلوہ گر تھیندن۔ آکھیا ویندے جو شعر او شیشہ ہوندے جیڑھے وچ شاعر دی حیاتی اتے اوندے زمانے دا عکس ہو بہو موجود ہوندے۔ مظہر نیازی ہوراں دی شاعری وچ وی ساکوں طرحاں طرحاں دے معاشرتی رویے جلوہ گر نظر دن۔

ایں وقتی سردار خریتاں کیتیاں دن
لکھا ہے اوں پار بغاوت تھی گئی اے

لوٹا۔ محمد مظہر نیازی

یارش ہاہروں تھی پوے ناں ترمے واندمھے راہندن
بندے ہاہروں اناں ہوندن اندروں گارے ہوندن
جیرہا ملدائے اوہو وپاری ہے
ایویں لکدائے بزار تھی گئے ہاں

اے مٹاں پوی جو مظہر نیازی ہو راں کوں لوٹاں دی اثر پنڈیری کنوں بھر پور فائدہ چاڈاں
واڈاں آگئے۔ اوہن فن دی اوں معراج تے چچ بگن جتھ وٹج کے فن کلاسک دا درجہ حاصل کر
گھسدا اے۔ میکوں پک اے جو مظہر نیازی دے اے سونے سنوئیں ”لوٹا“ وسیب واسیاں کوں نویر
منزل واڈاں پڑسین، اوو وسیب اچ شعور وندسین اتے چائن کھنڈسین۔

عصمت اللہ شاہ

صدر شعبہ سرائیکی
گورنمنٹ صادق اسکریٹن کالج، بہاولپور

لوٹا۔ محمد مظہر نیازی

حمد

سا کوں سیڈ اپتہ کونا
سا کوں کلی آلے ڈی سیٹھ بے بارے
اوں سمجھایا
ہکوروب اے جیہڑا سمجھ داپاں تہاراے
اوستچا ہا

اَساں اوندے سچ کوں ڈکھ کے
اوندے ہتھ تے بیعت کیتی
جیویں جیویں آدھا وگیا، اُونویں آرمینیدے گئے آں

کلمہ پڑھ کے رُردے رہے آں

توں تے تہیڈے یار کوں

منن آ لے ساڈے دل ایچ تراہندن

اَساں تیکوں ڈٹھا کوئی

وَت وی تیکوں مَنی پئے آں

توں تاں مولا بخشن ہاراں

مانی ڈے چا

بھانویں جتنے پاپی ہوسوں

ہاں تاں تہیڈے منن آ لے

نعت

گیت غزلاں کوں چھوڑ، نعت آکھوں

ہے زمانے کوں لوڑ، نعت آکھوں

منگ دُعائیں حضور دے دَر تے

اُپٹیں ہتھیاں کوں جوڑ، نعت آکھوں

ہکی تاں بر شئے نصیب تھی گئی اے

ہس اے شئے دی تھوڑ، نعت آکھوں

ہنج دا صدقہ وی ڈیوٹا پوسی

آ گناہواں کوں لوہڑ، نعت آکھوں

توں نکل آ انا دے کوٹھے پچوں
ذات کوں بھن بھروڑ، نعت آکھوں

زنگ دے ماراں توں اپنی جان بھڑا
دل دے تالاں کوں تروڑ، نعت آکھوں

پچی وداکیں بھار ایویں دُنیا دا
بر مصیبت دا توڑ، نعت آکھوں

شرماری دا وی تقاضا ہے
آکھیاں اِنجھا موڑ، نعت آکھوں

خُرداں خُرداں قضا دا جوڑ رنک ڳیائے
مپڑے ساہ رنک ڳئے یا سفر رنک ڳیائے

دل دی مرضی ہا تہوں پیر خُردے رہے
راستہ آپ تھئے مختصر رنک ڳیائے

حالے بیٹی تے ہتھ کیندا آیا وی بھس
شاخ خُرفن توں پہلے شجر رنک ڳیائے

زخم رسدا وی نہیں درد تھیندا وی نہیں
کیندا دھر مک پگیاے کیندا سر مک پگیاے

لوک وستی دے ہس ہس کے ملدے و دین
میکوں لکداے وڈیرے داڈر مک پگیاے

گھر دے اندر حیاتی گزاری ہے میں
تہڈی دستک نہ تھئی میڈا ڈر مک پگیاے

چپ دی تصویر دے رنگ ابھر دے جو نہیں
ایس لکداے جو مظہر بنر مک پگیاے

تہڈے ہووٹ دے نال ہووٹ ہے
ساڈا ہووٹ اڈا ضروری نہیں

ڈکھ دا احساس ہووٹا چاہیداے
ورنہ رووٹ اڈا ضروری نہیں

تہڈے ہتھ آپ رنگ چھک گھیدن
مہندی لووٹ اڈا ضروری نہیں

آپ دودھ دے تے آپ گھٹ ویندے
بھار ڈھوون اڈا ضروری نہیں

اکھ دی چیلک کوں ڈیکھٹا چاہیدے
اکھ دا چوون اڈا ضروری نہیں

سوچتا اے ہے عیب کپوں لگائے
داغ دھوون اڈا ضروری نہیں

کٹھا کیتم دل کوں کچرا پورا کیتم
اپنے آپ کوں گھیلیم رستہ پورا کیتم

اپنا گھروں ڈوں بھائیاں دے ناں کر چھوڑم
چوٹا نل کیتا ہویا وعدہ پورا کیتم

زندگی دے سرنانویں میڈا ناں وی لکھو!
موت دے منہ اچ وڑ کے مصرع پورا کیتم

گجھ ڈیہاں توں ہئی ہئی چکی لکدی ہا
تیکوں ڈیکھ کے اکھ دا سرمہ پورا کیتم

بارش تھئی تاں جک کچی دیوار دھرم تھئی
پردہ لا کے گھر دا ویٹرا پورا کیتم

تہیڈی ہر فرمائش تاں پوری تھیندی رہی اے
منگیم بھانویں پیتم خرچہ پورا کیتم

جاں میں دھپ تے کھڑ دم ادھا تھی ویندا ہم
تیکوں نال کھلار کے سایا پورا کیتم

رُیا کونا اُونویں آر کھلوتاں اَچ وی
عمر گزاری کونم عرصہ پورا کیتم

جک موقعے تے ہالاں کپتے فیساں کوئن
گھر دے بھانڈے ویج کے خرچہ پورا کیتم

جک دُشمن دے بارے ڈسیا بابے هوراں
ڈوں بندیاں کول مار کے بدلہ پورا کیتم

تھل مارو دی تَس ہائس ایچ ڈاڈھی پَس ہا
قطرہ، قطرہ پیتم صحرا پورا کیتم

جک روٹی دی خواہش تاں دَپ پوری تھئی اے
آپنی ذات دا بھورا، بھورا پورا کیتم

پیر پڑیجن تاں اکھیں ویج دُئوں تھئی اے
گن گن جک جک ذرہ صحرا پورا کیتم

سفر لمبیرہ ہائی تے ٹوٹل ڈوں جوڑے حُن
پٹھیاں لیراں رکھ کے بگسا پورا کیتم

دل دا چتھر پیڈا پکھل ویسی
گل میڈی من تے یار رُتا کر

روٹ دے وی تاں کجھ آداب ہویدن
ڈنڈ نہ گھٹ باوقار رُتا کر

رو پو و تاں گناہ گھٹ تھیندن
اسی پگلوں بے شمار رُتا کر

یار اینکوں تاں روٹ نہیں آدھے
پا کے ہنجوآں دے ہار رُتا کر

وکدے پئے ہاں بکار آگئے ہاں
مصر دے کہیں بزار آگئے ہاں

گئی جو ملدائے تاں حال فی پچھدا
ایویں لگدا ہے شاعر آگئے ہاں

ٹوں کریں حکم تاں منیوے تاں
فر کے پتاں دے بھار آگئے ہاں

ساڈا آؤٹ ہوا دے وانگوں ہے
تھیں فی سڈیا تاں یار آگئے ہاں

جاں وی رووڈن تے تہڑا ہاں ہووے
یار بے اختیار رُتا کر

درد اُردار دا بے تنگ کرے
وَنج کے گُجھ دیر پار رُتا کر

ڈُکھ نہ جک وار تہڑا گھٹ تھیوے
مشورائے ڈُوجھی وار رُتا کر

گھر دے رووڈن کوں بُدلی آکھوٹ
ٹوں ولا گھر توں باہر رُتا کر

اُدکوں رووڈن دا خود پیسہ ہوندائے
ٹوں وی اُوں چپ دی کار رُتا کر

○

لکڑی بُھردی پئی اے کیرا اُردا ویندائے
وقت کھلوتائے، لُختہ لُختہ اُردا ویندائے

اے پاٹنی تے ریت دا جوہن کتھے مگسی
میں وی اُردا وینداں دریا اُردا ویندائے

مہڈے پیرتاں تکیاں بھاراں اُردے ویندے
پیراں توں وکھ تھی کے رستہ اُردا ویندائے

سپ دی لیک تے اُردا وینداں ڈُرداں ڈُرداں
جتنے تیں اُوں چور دا پیرا اُردا ویندائے

بجھ دے منٹن آلاں کوں حیرانی تھئی اے
بجھ دے سانویں کیویں ڈیوا کُردا ویندائے

صرف مسافر نیں پے کُردے منزل تائیں
سفر اں دے ہمراہ تھکیدا کُردا ویندائے

روکو ورنہ ساری دُستی سُر ہل ویسی
گردن گردن سُر یا سُر یا کُردا ویندائے

مہڈی اکھ دے بنجوں ایویں کُردے ویندن
جیویں کنہیں مظلوم دا شجرہ کُردا ویندائے

اے کھڑے مجذوب دا گھراے مظہر سائیں
چھک دیوار کوں جک دروازہ کُردا ویندائے

○

بجٹاں دی بگھی اے
بجج آئی کھلی اے

سہرے آلا حور اے
ساتھ تھڑ تھلی اے

رُوح لکھی گئی آئی
مسیں گھر ولی اے

گھر بہوں چھوٹا اے
بہوں وڈی بگھی اے

ساہ ول آئے ہن
ٹپٹی ہک ہلی اے

پگھو ول آندے ہن
چند کڈاں ولی اے

ول کو نی تھوٹی
صدیاں دی ملی اے

چہرے تبدیل ہن
بتی جڈاں ہلی اے

ما ٹری ویدی اے
وہی گھر ولی اے

ناں میانوالی اے
رکھا میاں علی اے

اگے ساڈے چاہیاں اج
بھا کڈاں ہلی اے

مظہر ہچاؤں آ!
سٹ جو ٹکلی اے

میں خاک ہوندم سعا توں پہلے
 بُجھایا پاٹی ہا بھا توں پہلے
 ہوا تاں بعد اِچ غلام تھئی اے
 میں ہوندا ہامی ہوا توں پہلے
 اینکوں خلافت دا تاج ڈھی گئے
 اے شہنشاہ ہا گدا توں پہلے
 کوئی تاں رُنا تے چینا ہوی
 کوئی تاں ہوی صدا توں پہلے
 قضا دے دم نال روٹھاں ہن
 اتھاں خلا ہا قضا توں پہلے

میکوں تاں قدماں دی خاک ڈسایے
 جو کیندا گھر ہا ایں جھا توں پہلے
 کوئی تاں لبھ کے مثال گھن آ
 وفا نہ ہا کربلا توں پہلے
 او گھر نہ چھوڑے جو لیک لکسی
 میں چھوڑ آیاں، بھرا توں پہلے
 سزا ہے ساڈی خطا دا صدقہ
 جزا دا ذکر ہا سزا توں پہلے
 اینکوں دوا دی پڑی نہ ڈیویں
 مریض خوش ہے شفا توں پہلے
 ہے آدمی، آدمی دا دارو
 کسے دا ڈکھ پُچن خدا توں پہلے

توں ہتھ نہ چاویں خدا دا ناں ہئی
میں دل کے آساں دعا توں پہلے

میں روشنی ہم گزر دا آیاں
کئی خلا ہن خلا توں پہلے

ملائکہ میں تے پھو کے مارے
میں بت دے وانگ ہم قضا توں پہلے

ہا ننگ دھڑنگی حیات میڈی
میں اکھ چا ٹوٹی حیا توں پہلے

○

لڈ کے کتنے سوال گئی ہوئی اے
سُر تاں ول آئی اے تال گئی ہوئی اے

سادے روضے تے پہنچ گئی ہوئی
ہنچ میڈی رکتواں سال گئی ہوئی اے

میں تاں ایویں پیا ہاں گھر دے وچ
زندگی تہڈے نال گئی ہوئی اے

دُجھی وَستی چُج گئی ہوئی
میڈے اُجڑن دی گال گئی ہوئی اے

دُجھے عاشق کوں سوچنا پوسی
میڈی پہلے مثال گئی ہوئی اے

دیر دا گئی سُرغ گھن آسی
میڈے اندر اُبال گئی ہوئی اے

ہر پاسے بس توں ہی توں ایں
باقی تاں سمجھ نہ سہیا بھوں ایں

پیندی ویندی اے لہو میڈا
تیڈی یاد دی سر دی بھوں ایں

گئی پھلا تے گئی ہے سادا
ہر ہر زخم دی اپنی پوں ایں

سُھ انسان برابر لیکن
ہر انسان دی اپنی سُوں ایں

پہلے لوک سُھن سارے ہک تے
سُھن ہر کیندا آپٹا مُنہ ایں

مظہر سکیں دی حالت ایویں
باہروں دھوڑتے اندروں دھووں ایں

○

ہر بگل تے انکار نی ہوندا
ایویں تاں جن پیار نی ہوندا

ڈُوں بندیاں دی بگل ہے ساری
ترجھا گئی وچکار نی ہوندا

ساڈے وانگوں بگول کے گھن آ
ہر بندہ جی دار نی ہوندا

ہر گئی آوے ہر گئی جاوے
دل کوئی بازار نی ہوندا

ہک ادھ بندہ ہوندائے مظہر!
چنگا سارا شاہر نی ہوندا

اے مصیبت ہے یا قیامت ہے
 لگی خیماں نوں بھا قیامت ہے
 حق تے باطل دی جنگ اُج وی ہے
 اُج وی لگدائے اُوہا قیامت ہے
 جک قیامت تاں بعد وِچ آسی
 جک تاں اے کربلا قیامت ہے
 ظلم دی ابتدا ڈسندی ہے
 ظلم دی انتہا قیامت ہے
 میں حسینی ہاں ایں ہگلوں مظہر!
 مہڈے برتے جدا قیامت ہے

اکھیاں کوں منظر لگ ویندن
 یوٹاں نال شمر لگ ویندن
 شام کوں پنچھی کے آہنندن
 دیواراں کوں پد لگ ویندن
 تہڈے نال آلاوٹ پاروں
 ساکوں کتنے ڈر لگ ویندن
 رستاں کوں ناراض کریوے
 پیراں تے پتھر لگ ویندن
 اُج دا پیار ہے مانگھا مظہر!
 کیوں جو گھر دے گھر لگ ویندن

چار پاسے میں ڈیکھ رکھندا ہاں
بچواں پاسہ ڈیکھوٹا چاہیدائے

دل میڈا عشق عشق لائی راہندائے
ایندا ورقہ ٹھپیوٹا چاہیدائے

ساری سکھیاں کوں ٹور پٹھی ہاں
میڈا بوچھن رگیوٹا چاہیدائے

پیار دا پھٹ ہوں پراٹا ہے
اے کھریڑہ پکڑوٹا چاہیدائے

سال توں اپنی گول دے وچ ہاں
میکوں مظہر لکھوٹا چاہیدائے

○

غم دا احساس تھپیوٹا چاہیدائے
ہُن میکوں زاہر چوٹا چاہیدائے

لوگ تازہ خبر دے عادی ہن
واقعہ روز تھپیوٹا چاہیدائے

بھ مسافر بے چت سمدے ہن
قافلہ جھک لٹیوٹا چاہیدائے

یار تیڈا خیال تہوں چھوڑم
کچھ ڈیہاڑے تاں جیوٹا چاہیدائے

دھوڑ، مٹی، غبار سٹ آیاں
 سرتے جتنا ہا بھار سٹ آیاں
 تپڑے پڑے تے لاش پئی ہوئی
 میں تپڑا انتظار سٹ آیاں
 حکم تپڑے دی ہج جو رکھٹی تھی
 بھج کے آیاں بزار سٹ آیاں
 چند ساہواں میں چھوڑین گھر وچ
 باقی ہر شے میں باہر سٹ آیاں
 میگوں پیساں دی لوڑ ہا مظہر!
 خواب سارے بزار سٹ آیاں

ہجر دا بھار چکی ودے ہاے
 کند تے دیوار چکی ودے ہاے
 توں نی آیا تکیوں ملاوٹا ہا
 ہک نواں یار چکی ودے ہاے
 تپڑی فرمیش دا پتہ کو نا
 پورا بازار چکی ودے ہاے
 توں جو کل سوتا لوٹ نی آیا
 شے مزیدار چکی ودے ہاے
 آج ہے بارود دا دھواں مظہر!
 کل اتھاں پیار چکی ودے ہاے

دَم نہ ہووے صاحبِ اسرار کوں کہیں ڈیکھٹا نہیں
 چتتا اُچا وی ہووے دربار کوں کہیں ڈیکھٹا نہیں
 مار چھوڑن دی روایت صرف موقع ڈیکھ کے
 نال دشمن دے جے ہووے یار کوں کہیں ڈیکھٹا نہیں
 آہ گئے میکیوں وی ہُن گردن لہاؤن دا ہنر
 لوگ گردن ڈیکھدن تلوار کوں کہیں ڈیکھٹا نہیں
 تیکوں ڈیکھن کاٹ آندن لوگ کتنی دُور توں
 توں ہٹا تصویر کوں دیوار کوں کہیں ڈیکھٹا نہیں
 توں میکیوں اُس پار دی مظہر! کہاٹی ڈس ودا
 یار اُری مٹی تے ہووے پار کوں کہیں ڈیکھٹا نہیں

مالک چھوڑ کے نوکر نال کھلو ویندا ہاں
 آپٹے آپ توں کم تر نال کھلو ویندا ہاں
 جت وینداں پرِ وقت اپنی تعمیر دی خاطر
 ہارے ہوئے لشکر نال کھلو ویندا ہاں
 ہنجواں نال میں اکھیاں بھر کے گھن آندا ہاں
 وقت چپ چاپ ہتر نال کھلو ویندا ہاں
 جنت دی تصویر جے چھٹائی ہووے تاں
 ما دے منجے بستر نال کھلو ویندا ہاں
 مظہر جاں اے دُنیا میں تے ہاسہ مارے
 میں وی تیں جے جوکر نال کھلو ویندا ہاں

نشی ہگولوں غم آ ویندائے
اے کینجھا موسم آ ویندائے

حالے سُر تے تال فی ملدے
اگہوں موت دا سَم آ ویندائے

لوگ اساکوں ڈکھ کے ہسدن
ساڈا رووٹ گم آ ویندائے

جک بچ اندر ڈھا پوے تاں
دل دیوار اچ نم آ ویندائے

کالی رات دے ٹوٹے تھیدن
جاں جک زلف اچ نم آ ویندائے

تیکوں کیندے نال محبت تھی گئی اے
میکوں آپٹے آپ توں نفرت تھی گئی اے

اُج تاں اندری اندر اکھیاں وِسیاں ہن
بارش تھئی اے دل تے رحمت تھی گئی اے

جک گھر چھوڑ کے ڈو جھے گھر آ وِسیاں
میڈی طرفوں پہلی ہجرت تھی گئی اے

اِس وَسی سِردار خِریتاں رِکیتیاں ھِن
لگدا ھے اُوں پار بغاوت تھی ھِگی اے

سارے عاشق میلہ ٹر کے آ گئے ھِن
گھر پٹھاں وی یار امامت تھی ھِگی اے

ہر گئی آدھائے شاعر مجنوں ہوندے ھِن
اُج کل ساڈی اتنی شہرت تھی ھِگی اے

مدتاں بعد اُج وَسی آ لے اُبرے ھِن
سُٹیا میں مظہر خاں دی رحلت تھی ھِگی اے

پیر ٹوٹے پزار دے ٹوٹے
دل تے جم گئے غبار دے ٹوٹے

او کسے ھور نال پو لے سکی
کر نہ چھوڑاں میں یار دے ٹوٹے

اے میڈا ملک ٹھیک تھی سگدائے
گر ٹے پوسن ڈو چار دے ٹوٹے

سُرمہ پاواں تاں آپ ترٹ وینداں
ہار پاواں تاں ہار دے ٹوٹے

آخری وار منہ پھول خُون آئے
میں نکلن بخار دے ٹوٹے

دُکھ توں جہاں تے پیر بنھ آیم
تھی نہ گئے ہوٹ تار دے ٹوٹے

گہن کے گھن آجو کتنے بچ گئے ہن
میڈے اندر تے باہر دے ٹوٹے

ادھے پیڑے تے ادھے میڈے ہن
آچٹوں رل کے پیار دے ٹوٹے

اکھ ہے ہئی جھاتے خواب ہئی جھاتے
دُور پئے ہن خمار دے ٹوٹے

بیج اُجڑی تاں ونگ دے ٹوٹے تھئے
کھنڈ کے ڈھاگئے سنگھار دے ٹوٹے

زندگی اپنی ٹوٹے ٹوٹے تھئی
کون جوڑے ایں تار دے ٹوٹے

ٹوں تاں بہوں دُور وِج کھلوتا ہائیں
میں تے آپئے دیوار دے ٹوٹے

ھئی ریاکار تائیوں کر چھوڑن
ھک عبادت گزار دے ٹوٹے

مر کے مظہر میں جیوٹا چاہنداں
پُچن کے گھن آ مزار دے ٹوٹے

پاٹی سر توں گزردا ویندا ہے
آدی آپ مر دا ویندا ہے

ڈیکھ تہی نظر دا جادو ہے
میڈا چہرہ نکھردا ویندا ہے

اکھ دے ویڑے بہار آگئی اے
بچ دا ہوتا سر دا ویندا ہے

جسم ہے یا گئی ہئی شے ہے
عکس پاٹی تے تر دا ویندا ہے

رات دے پچھلے پہر ہا خواب انگارے دے وانگ
اکھ جو کھولیم تاں لگائے مہتاب انگارے دے وانگ

آپٹے آپٹے گھر دے آسوں پاسوں پاٹی چھوڑ ڈیو
شہار وچ آیا ودائے سیلاب انگارے دے وانگ

جہڑا ورقہ پھولدا ہم بھا نکلدی ہا اتھوں
زندگی دامنک پگیائے ہک باب انگارے دے وانگ

اتنی محنت کر پھیاں جو سڑ کے کولا تھی پھیاں
ہسٹن تاں لکدے ہن میکوں اعصاب انگارے دے وانگ

جسم تے بوجھ ہا اُتار آیاں
اُج میں آپنی اُنا کوں مار آیاں

کول تہڈے پیاہمی ہک ڈہنہ
میں اُتھائیں آپ کوں وِسار آیاں

اُن ڈٹھے لوگ اُن ڈٹھے منظر
بعد مدت دے آپٹے شہار آیاں

تہڈے پیراں دے پٹھ جھاہئی چکی
میں اُتھائیں زندگی گُزار آیاں

سامنے ہور تاں گئی شے نا
آپ کوں آپ کر شکار آیاں

لوگ میں توں ثبوت منکدے ہن
آپٹا دیوان منہ تے مار آیاں

لوگ رستہ نہ بھل وُجن گھر دا
آپٹنی تصویر میں گھلار آیاں

جُرم کنیں پئے داہئی عدالت وِج
ناں کسے ہور دا پُکار آیاں

چوٹ لگداں ساہ مک ویندن
بچ پواں تاں راہ مک ویندن

میڈی تَس دا کر اندازہ
گھٹ پنداں دریا مک وینداں

جس دھرتی تے منگتے ہووڻ
اُس دھرتی تے شاہ مک ویندن

ھُن دریا ہے لتھا ہویا
ھُن اکھیاں کوں سُن سکدے آں

کچھ حساس طبیعت ہووے
دیواراں کوں سُن سکدے ہاں

اسماناں توں ڈھاندے پئے ھن
اُپٹے ہنجو پُچن سکدے ہاں

منظر ڈیدھاں مورت یاد آ ویندی اے
 جھک بھولی جئی صورت یاد آ ویندی اے
 پاڑا چولا پا کے یار نہ آیا کر
 میکوں آجی غربت یاد آ ویندی اے
 نال دے گھراچ ڈیکھاں مسے ڈیوے کوں
 پورے شہار دی دولت یاد آ ویندی اے
 جھک جوڑے دے گھائے پیار کوں ڈیکھاں تاں
 جھک ناکام محبت یاد آ ویندی اے
 آج وی مظہر کنیں کوں مردا ڈیکھاں تاں
 جھک جھک پل دی مہلت یاد آ ویندی اے

ڈکھ دا ڈیوا ہال رکھیاں وت سم پوساں
 گزریا ویلھا یاد کریاں وت سم پوساں
 اکھیں دے ڈسکار سٹے نہیں تھیدے میتھوں
 ہنج کوں ہنج دا کھیر پلیساں وت سم پوساں
 ڈیوے دا ڈکھ میں جاٹا او میڈا جائے
 ڈیوے نوں میں رت پلویاں وت سم پوساں
 ست رنگیاں پکاں تے ہنجواں ٹھوٹے کھاسن
 آپٹے سارے خواب رنگیاں وت سم پوساں
 بستر نال ڈووں چار کتاباں، کاغذ ہوسن
 پڑھساں، لکھساں، خون سڑیاں وت سم پوساں

تھک کے ملدائے شمارِ ودھ ویندائے
آدمی دا وقارِ ودھ ویندائے

میڈے پیر ان سفیرِ سفرِاں دے
میں جو رداں تاں شہارِ ودھ ویندائے

تنگ چاھٹی تے پیار دا تعویذ
میں سٹائے کاروبارِ ودھ ویندائے

گچھ کریں ہا علاجِ مرضاں دا
گولی گچھنداں بخارِ ودھ ویندائے

تھک ولی نے میکیوں ڈسایا ہا
ہس کے پولوتاں پیارِ ودھ ویندائے

میڈے آؤن توں پہلے تنگ ہوندائے
توں جو آویں بزارِ ودھ ویندائے

میں نشی ہاں تے توں نشے وانگوں
تیکوں ڈیدھاں خمارِ ودھ ویندائے

توں نی ملدا بے چنت سدا ہاں
مل پوویں، انتظارِ ودھ ویندائے

جھے گئیں نل یاری کو نی
 اُتھے وِت منہ ماری کو نی
 تُوں بچھیدا ئیں ہمتہ بٹھ گھنسی
 اے بندہ درباری کو نی
 عشق دا داڑو ڈس لٹمانا!
 ساکوں حور ہماری کو نی
 گئی گئی روزے دار ڈسیندائے
 بر گھر اچ افطاری کو نی
 قبضہ کرٹا چاہندا ئیں مظہر!
 دل ہے جھا سرکاری کو نی

موتیا تے گلاب تھی گئے ہاں
 پینداں پینداں شراب تھی گئے ہاں
 ہُن تان خود کوں سنبھالٹا پوندائے
 بے حد و بے حساب تھی گئے ہاں
 شاعری کر کے ہُن ہاں پچھاندے
 خواہ مخواہ بے نقاب تھی گئے ہاں
 آپ آکے تے ٹھیک کر وُج تُوں
 تُوں جو آدھائیں خراب تھی گئے ہاں
 گول ہُن آپنے آپ کوں مظہر!
 ایویں لکھدائے جو خواب تھی گئے ہاں

توں جو ہمدائیں تاں خواب لگ ویندن
ٹیٹیاں تے گلاب لگ ویندن

میڈے ہنجو وی بادشہ ہن پئے
دل دی پھولن کتاب لگ ویندن

جیویں ہری تے پور لگ ویندائے
اُونویں اکھیاں کوں خواب لگ ویندن

نیکیاں میں کریندا رہ وینداں
اوندے کھاتے ثواب لگ ویندن

ڈوں فرشتے ڈیہاڑ گورے سئی
راتیں ڈیکھن حساب لگ ویندن

خط میں لکھ لکھ کے پاڑ چھوڑاں تاں
اوندے آوٹن جواب لگ ویندن

تھوڑی تھوڑی ہلدی چکی اے
نبض غریب دی چلدی چکی اے

چٹے وال پئے کالے تھیندن
یار جوانی و لدی چکی اے

پچھ نئیں یار حیاتی بارے
گلن دی شے اے ہلدی چکی اے

ٹوری ہم بجٹاں دے پائے
تا نگھ چکھوں تے و لدی چکی اے

ہلدا ڈیوا چھوڑ آیاں میں
تیز ہوا وی چلدی چکی اے

اے بھانیر وی بٹی سہدی اے
ہک چنگاری ہلدی چکی اے

ساہ ول آئیے مظہر! لگدائے
رات ہجر دی و لدی چکی اے

عیب ثواب تے تقصیراں کوں پڑھ گھندے ہاں
متھے لکھیاں تحریراں کوں پڑھ گھندے ہاں

باہروں بسدیاں کھلداں لیکن اندروں اندروں
روندیاں ہوئیاں تصویراں کوں پڑھ گھندے ہاں

ہُٹن خواہاں کوں پُرکھن دی گئی لوڑ نی پوندی
اکھیاں ڈکھ کے تعبیراں کوں پڑھ گھندے ہاں

تَن دے سوئے کپڑاں توں مرعوب نہ تھیندے
مَن دے ٹوٹے تے لیراں کوں پڑھ گھندے ہاں

کتنے بے اختیار تھی گئے ہاں
توں ملائیں تاں پیکار تھی گئے ہاں

موت خوشخبری گھن کے آگئی اے
زندہ لوگاں ءچ شمار تھی گئے ہاں

تخت کوں چھوڑ کے تے مُنہ کر وُہنج
ہُٹن اساں وُس توں باہر تھی گئے ہاں

ساکوں کنگ دان مال سمجھا گئے
تھیں الایائے ہمار تھی گئے ہاں

چہرا ملدائے اُوہو وپاری ہے
ایویں لکدائے بزار تھی گئے ہاں

ہس کے پلن دا شکر یہ سائیں
ہُن تپڑے قرضدار تھی گئے ہاں

گھنیں شکاری دا جرم نہیں مظہر!
آپ آپٹا شکار تھی گئے ہاں

○

توں میڈا انتظار واپس کر
جیڑا میں کیتائے پیار واپس کر

ہک ہک پنج دا حساب ڈے میوں
چتا لُوہیائے سنگھار واپس کر

تھیں جو رو لائے تاں ساہ خڑ پئے ہن
میڈے ساہواں دی تار واپس کر

لوگ ابرا کے میوں راضی نہیں
میڈا پہلا وقار واپس کر

کئی وی سٹدا نی گالھ مظہر دی
توں میڈا اختیار واپس کر

قطرے کوں جھٹلیندا راہندائے ڈیندائے خار سمندر
 ہُن اکھیاں کوں کرٹا پوسی تار بتار سمندر
 بتائیوں اُنچ میں موت دے منہ پچوں مویا مویا پچیاں
 ڈٹھائے ماء دی اکھیں دے وِج پہلی وار سمندر
 اُس دے نِزے ویندیاں ہوئیاں اے گل ذہن اِچ رکھیں
 پہلی وار او قطرہ ہوندائے ڈوجھی وار سمندر
 ساحل تے گئی ہئی یا ناہی اے گل یاد نی میکوں
 ڈٹھائے میکوں ہڈیاں ہوئیاں آخری وار سمندر
 چپ تھی ویندائے، گم تھی ویندائے، رووٹ وی لگ ویندائے
 گھم گھم وِلیھے میکوں لکدائے آپٹے آر سمندر

آدھا ہائی جو اے دستار میں ہور نہ گھمیں کوں ڈیاں
 آپ لہا کے ڈے پکھائے میکوں گل دستار سمندر
 لکدائے ساری زندگی ساڈا میل کپدائیں نہ تھیں
 توں تے میں ہاں آسوں پائوں ہے وِچکار سمندر
 میں ہنجواں دی ویل لکینداں اتنا وِٹ گرینداں
 میڈے کولوں آپ آ وڑدائے پتاں بھار سمندر
 نیلوفر ہے یا سونامی ہڑیاں چھوڑ کے ملوں
 اُنچ تاں میکوں لکدائے آپٹے وس توں باہر سمندر
 چوڑھویں رات دا چن وی مظہر ڈیندائے آپ گواہی
 کون آدھائے جو کیندے نال نی کردا پیار سمندر

زندگی انتظار بن گئی اے
بے قراری قرار بن گئی اے

توں نہ سولی توں ہن ڈرا میکوں
اے میڈے بگل دا ہار بن گئی اے

مر کے جک ڈنہہ لہا وٹا پوسی
ہن حیاتی وی بھار بن گئی اے

ڈوں کہ ترائے ہن مکان یاد آدم
اے بگلی رکیویں شاہر بن گئی اے

میں جئے اُن پڑھ کوں وی پڑھا چھوڑا کی
تیڈی نسبت وقار بن گئی اے

ملٹا جلتا تاں رسم ہے ورنہ
دوستی اشتہار بن گئی اے

آپنی تصویر روز ڈیدھا ہم
تیڈی تصویر آر بن گئی اے

احساب

چھوڑ رزقِ حلال دی گا لھیں
اے تاں جن پچھلے سال دی گا لھیں
کیوں ڈریندا میں میکوں عذاباں توں
نپ پھنیاں میں گنہ ثواباں توں
میکوں روٹی دا خواب کھاند پئے
تیکوں یوم الحساب کھاند پئے

ڈیوا

میڈے اندر ڈیوا بکے
میں ڈیوے دے اندر ہکاں
میں مسماں تاں اوئی بچدا
اومسے تاں میں مرویاں
اے ڈرتوں
گئی صدیاں توں ہلدے پئے آں
ہک ڈوجھے دا
پکونپ کے چلدے پئے آں

وچھڑی گونج قطار

لوگ ہک پئے کوں چڑے راہندے ہُن
ماکیوں گھاٹا پیار ہوندا ہا

وچھڑے سالاں دے بعد ملدے ہُن
دیر تئیں انتظار ہوندا ہا

ہُن تاں یاری و پار بٹ گئی اے
یار اُوں ویلے یار ہوندا ہا

جھ لہو دی لکیر واہندی اے
اتھ غلاباں دا شاہر ہوندا ہا

ہک دکان ہا بھری محبت دی
سارا سودا اُدھار ہوندا ہا

ساڈے ہتھاں تے خواب جمدے ہُن
ساڈے نیناں اچ تمار ہوندا ہا

نال ساڈے کراڑ راہندے ہُن
سامنے ہک یزار ہوندا ہا

توں تے میں ملدے ہاے غرساں تے
ہک ولی دا مزار ہوندا ہا

گجھ نی بدلا

اُوہا توں تے اُوہا میں ہاں

گجھ نی بدلا

بدلے ہن تاں

گھر دے بدلن

وعدے بدلن، رشتے بدلن

رستے بدلن، ویلھے بدلن

ہُسن وی توں تے میں ملدے ہاں

ایہو گجھ تے گل ہے ساری

پہلے ہنس کے ملدے ہاں

ہُسن ملدے ہاں

روپوندے ہاں

اُوہا توں تے اُوہا میں ہاں

گجھ نی بدلا

دروازہ

تہڈے گھر دے ست دروازن

میں جوتیکوں

ملن آواں

ہک دروازہ

کھول رکھیں؟

سُونا

جک سُوناوی

ڈکھ

چُن گھندائے

واری لیسیں!

یاری لیسیں!

شِفاء دی پڑی

تُوں اِس نُورِ سُورِ دے وانگوں

جنت دی گئیں سُورِ دے وانگوں

تُوں بگھتیں

کوہِ سُورِ دے وانگوں

تیکوں جہڑا ڈیکھے

اُوہا شل تھی ویندائے

جیہڑا وی بیمار تکیںدائے

وَل تھی ویندائے

وَسُوں وِیہڑے

ساڈے چاچے دا

لوہٹاں دا

پچڑا مویائے

خِلقت

ساڈے گھر

ڈھک مئی اے

ھورتاں گئی نی

مدتاں بعد آج

ساڈے گھروں

وَسُوں تھئی اے

وِیلھے داڈر

اکثر شام کوں

آپنے گھر دے

پوہے مار کے

ڈُرویندے ہاں

چپ چپے

مرویندے ہاں

لیراں لیراں گر ڈے

دھڑوں ٹریاھم

میکوں استھاں اپڑاڈے

اُج کل میکوں بہوں ڈسدا ہے

اکھیں دے وچ مٹی پاڈے

گن میڈے ہر بگل سن گھندن

گناں دے وچ پگھلا ہو یا سبہ پاڈے

ہتھاں دے وچ انھی طاقت ول آئی اے،

توں ہتھ گپو پاڈے

پیر میڈی مرضی توں ہٹ کے بچ پوندے ہن

چراں وچ زنجیراں پاڈے

چرب زبان میں تھینداوینداں

میڈی جھتے تالا پاڈے

سینہ میڈا گھلد اویندائے، سینے دے وچ

میٹھاں مار کے ہک ہک شے توں گٹھا گر ڈے

ہک تصویر توں پاڑ کے گئی تصویراں گر ڈے

وقت ہک واری

میکوں لیراں لیراں گر ڈے

رنگاں دی تقسیم وی تہیڈے بوچھن صدقے تھئی اے
رنگ وی تہیڈے نال کھلو کے رتے پیلے ہوندن

بارش ڈاڈھی تھی پووے تاں ترمے واندھے راہندن
بندے پاہروں اناں ہوندن اندروں گارے ہوندن

نوکری حاصل کرن کیتے لین قطار اچ گھلین
ڈگری داتاں ناں ہوندا اے باقی دھکے ہوندن

ہو ہے تے کئی آن کھلووے سدھی گالھ ڈسیندن
ہال فرشتے ہوندن مظہر کتنے سچے ہوندن

○

بندے چنے وڈے ہوندن اُتنے نکلے ہوندن
رہے ہوئے گھر دے اکثر بگھے ننگے ہوندن

لوگ سمجھدے ہون ساں رنج کے ٹکر کھادائے
اساں خالی بھانڈے اپنے سامنے رکھے ہوندن

وکتی دے سردار کوں آکھو اندروں ڈٹھا کرے
مزدوراں دے کپڑے اکثر میل گیلے ہوندن

کون پوری کرے فرمیش گئی کر سہدائے؟
یار آج کل دا شمر قند و بخارا منگدائے

خود کوں ورتا ودا گجھ رکھیں میڈے جوگا وی
دل شہنشاہ ہے تیکوں سارے داسارا منگدائے

میں سچینداں جو محبت دا اتھاں کیا بُئی
لوگ ایں شاہر دادل ڈے کے دوبارہ منگدائے

دُھپ دی وستی دا ہے دستور نرالا مظہر!
ہر کوئی آپٹے چکھاویں توں سہارا منگدائے

گن دے اُسرار توں جھکھو اشارہ منگدائے
اے میڈا جسم ولا مٹی تے گارا منگدائے

گھین تاں آواں ہا بھلاؤں جو میڈا چلدا نہیں
کیا کراں ہال میڈا چن تے ستارا منگدائے

زخم لہراں دے چچاؤں گئی سوکھا کم نہیں
ہُن کنارا وی سمندر توں کنارا منگدائے

دُشمن دے لشکر نہیں ملکہ دے
بندے مکہ گئے شر نہیں ملکہ دے

نال محافظ چھیں چھیں ہوندن
وَت وی ساڈے ڈر نہیں ملکہ دے

لمبی یار قطار کھڑی ہے
ماری وُج تُوں سر نہیں ملکہ دے

کنیں یو ہے توں خیر لہیسی
پندا جُل تُوں در نہیں ملکہ دے

پیر وی ترٹ کے ڈھا گئے وِت وی
ساڈے یار سفر نہیں ملکہ دے

مک وُجئے ہن نیزے تیڈے
رُدا جُل اصغر نہیں ملکہ دے

متاں سمجھیں ہکا میں ہاں
بُری تیڈے بر نہیں ملکہ دے

تیکوں ڈکھ کے اُگلا چکھلا ورقہ بھلدا ویندائے
زندگی بھر جو پڑھدے رہے آں سارا بھلدا ویندائے

ترجھی پڑی آلاں کوں نہیں پتہ اساں کوٹ آں
ڈجھی پڑی کوں وی لکھدائے شجرہ بھلدا ویندائے

جک پاسے دی سیدھ کڈھینداں ڈجھا پاسہ لے
شیشہ میکوں آدھائے تیکوں خلیہ بھلدا ویندائے

تہڈی اکھ دی بنج وی میکوں وانگ سمندر ڈے
جک قطرے توں واقف تھیاں، دریا بھلدا ویندائے

ایویں لکھدائے جیویں اساں بے گھر تھیندے پئے آں
ہولے ہولے ساکوں گھر دا رستہ بھلدا ویندائے

توں تے میں بس ڈونہیں پار دوونج کے گٹھے راہوں
رکیویں رکیویں آکھیا ہاوی مصرع بھلدا ویندائے

گھر دے آسوں پاسوں پھیرے مار کے خالی وِلاں
اتھاں ہائی یا اتھاں ہائی دروازہ بھلدا ویندائے

چٹیاں قہراں نال تاں مظہر خاں دا گھرھی یاد جی
کیوں تیکوں اُون قہرستان دا نقشہ بھلدا ویندائے

بندہ چٹنا وڈا ہوندائے
ڈکھاں نال او لہڈا ہوندائے

ساکوں تاں گئی چُجھدائی کوئی
اوندہ جھا جھا سڈا ہوندائے

اُوں کوں جُو کے ڈکھ نہ سگدا
سرتے گھا دا گڈا ہوندائے

ٹوں وی اُتھاں پیار رکھیندائیں
جتھاں چوکھا مڈا ہوندائے

تئیں میں دے وی ڈکھڑے سانجھے
دل گئی لہڈا وڈا ہوندائے

جکھیں کوں کھا کے دل مر ویندائے
پڈی تئیں او پڈا ہوندائے

سُتھری جھاتے پیر رکھینداں
وَت وی سامنے گھڈا ہوندائے

مظہر جاں تے بُجھدا کیوں نی
تہڈا ہر جھا پھڈا ہوندائے

جاں وی ڈیدھا ہے میکوں تپ ویندائے
روز ورقہ او دل دا گپ ویندائے

ہُن رقیباں دی موج بٹن پوسی
تہڈا ساڈا جیکر پلپ ویندائے

میں وی اول راہ تے ٹر کے ونجٹا ہے
جیہڑی راہ تے اے مشکئی سپ ویندائے

میڈی پُپ نال تُوں گئی سمیا ہیں
میں جو پولاں تہڈا سٹہپ ویندائے

کیویں ہوندائے تے کیویں تھی ویندائے
بندہ دُنیا تے آ کے گھپ ویندائے

ساڈی غلطی پہاڑ بٹن ویندی
وڈے لوکاں دا عیب چھپ ویندائے

ہک لکیرا ہے جیہڑا رُدا فی
میڈے پیراں چوں آ کے نپ ویندائے

میں ہاں ہک عام آدمی مظہر!
چنگ چنگیراں توں تھی گندھپ ویندائے

مسلے اکثر حل تھی ویندے
کجھن تے سمجھاوڻ نال

اندروں گئی آواز نہ نکلے
ڈکھ کھنڈ ویندن ڳاوڻ نال

رشتاں دی تئد کچی ہوندى
ترث ویندى آزماوڻ نال

بندہ آپیں چپ تھی ویندائے
آپ کوں آپ آلاوڻ نال

دستک دی او ڳل نی راہندی
ہر پوہا کھڑکاوڻ نال

دل دے پینڈے کیوں نی مگدے
ہک پئے کوں ڳل لاوڻ نال

○

مگدے نہیں گُراوڻ نال
ڈکھ تاں ہوندن ساہوڻ نال

وڈے بندے مَر نہیں ویندے
ڈوں ہک مٹیاں پاوڻ نال

بندہ بچھا تھی نہیں سگدا
چھے کپڑے پاوڻ نال

سُٹیاے صدقہ تھی ویندا ہے
ہنجواں کوں ورتاوڻ نال

ساڑے کوں وی ساڑا تھیندائے
زخماں کوں زخماوڻ نال

گُزرا ویلھا وَل نی آندا
پُھل تعویذ کراوڻ نال

کڈاں پَر دے، پَر دے راہندن
کندھاں کوں اُسراوڻ نال

چٹا بندہ کالا تھیندائے
اِس دُنیا تے آوڻ نال

ساہ دی کندھلی بُھردی پکی اے
ویلھے دی اِٹ ڈھاوڻ نال

یار نی راضی تھیندے مظہر!
کھاڈیاں تے ہتھ لاوڻ نال

اکھ دی نازک پپلی توں جھک تارا لُودھا ویندائے
اِنج رُخسار تے لیک بٹائی ہس غازہ لُودھا ویندائے

ویہڑے دے وِج پانی وڑیائے چھت توں ہاکے ڈٹھائے
ایویں نظرائے گھر دا سارا نقشہ لُودھا ویندائے

میکوں اپنی جان توں زیادہ اِس بھڑے دا چٹائے
مپڈے نال اے ڈکھاں مارا دریا لُودھا ویندائے

جئیں تے جیڈا ناں لکھا ہم چُندا راہندم ہر لے
اُنچ سیلاب اِنج گھر دا او دروازہ لُودھا ویندائے

گئیں ویلھے میں دھپتے ہونداں گئیں ویلھے میں چھالتے
اے معلوم نی تھیندا کیہڑا پاسہ لڑھدا ویندائے

اے نا ہووے گھر تئیں اپڑے مٹی چاڑنی پوی
من دریا دی گھردی چکی اے رستہ لڑھدا ویندائے

اٹھ صحرا وچ نال ہوا دے اڈ دے پھڈ دے ویندن
خواب خیال دی لہر ایچ سرخ کچاوہ لڑھدا ویندائے

تیڈے منہ توں لٹھائے جیویں پاٹی وچ وچ ڈٹھائے
پھلاں کوں وی ہاسہ آیائے ہاسہ لڑھدا ویندائے

چار چدھاروں اکھیں دے بس پاٹی ہوندائے مظہر!
گئیں گئیں ویلھے لگدائے جیویں کوٹھا لڑھدا ویندائے

چھوڑ ڈے سارے رنگ ملنگ تھی وچ
اندروں باہروں ملنگ ملنگ تھی وچ

دنیا داری دے خوف توں بہتر
ڈٹ کے پی چرس بھنگ ملنگ تھی وچ

ڈووں کڑے پا کے توں دریاں مار
پاٹوں مندری تے ونگ ملنگ تھی وچ

تیڈے اندر دا زاہر مر ویسی
آپ کوں آپ ڈنگ ملنگ تھی وچ

توں جو قطرے توں خواب پندائیں
گئیں سمندر توں منگ ملنگ تھی وچ

ساز ہوندن علاج ڈکھاں دا
ٹوں وچا مُرلی چنگ ملنگ تھی ورنج

ڈور سائیاں دے ہتھ نپا اپنی
بٹن کے بے شک پتنگ ملنگ تھی ورنج

تیڈے دشمن ہزار ہووٹ پئے
خیر ہر گھیں دی منگ ملنگ تھی ورنج

چپ دی دھوتی ولایت رُدا جُل
پول وی نہیں نہ کھنگ ملنگ تھی ورنج

گجھ ڈیہاڑاں دی زندگی مظہر!
خیریں میریں نہ ٹنگ ملنگ تھی ورنج

○

خلقت ساری تھی چکی اے
تائیوں پٹاں گھستی چکی اے

ماء نال گھڑوں بھرو کے نکم
وَت وی ٹکر رکھی چکی اے

ھور پوہے تے ونجے سکووی
ساڈے گھراج لٹھی چکی اے

اکھ رووٹ توں باز نی آئی
دل دی حالت ڈسی چکی اے

کشتی نال بُجھیاں پانی
بھا دریا دی چھی چکی اے

لکدائے گھیں داسر وُج لُگائے
رَت دیوار تے جَمی ہِکی اے

گرمی ہوں اے پی گھین پُجوا
منگرے اچ ٹھڈی لُسی ہِکی اے

ساہ نس آندا، دل دی دھڑکن
پرسوں دی ہاں سٹی ہِکی اے

ساڈے دل تے پیر نہ رکھیں!
سرک ساری پٹی ہِکی اے

تائیوں کالی رات فی مکدی
زُلف جو پُڑی وُئی ہِکی اے

○

پہلے یار قبیلہ بڈائے
وَت وُج اُچا شملا بڈائے

جاناں دی قُربانی ڈے کے
جھنڈے تے چن تارا بڈائے

کٹھے تھوئن پائی سارے
تاں وُج کے جک تَسا بڈائے

بھودن ہال تاں چگے لکدن
وَسوں نال تاں ویہڑا بڈائے

دریا میگوں آپ ڈسایائے
قطرہ قطرہ دریا بکدائے

ہتھاں نال سفر نکلیں ہوندے
چہر ہووٹاں تاں رستہ بکدائے

منگو تاں خیرات فی ڈیندا
اُونویں تاں او چچکا بکدائے

تھوڑا ڈتائی تہیڑی مرضی
حصہ تاں بہوں سارا بکدائے

○

ہنج ہنج دا گلدستہ ہوندائے

اکھ فی ہوندی دریا ہوندائے

وگھری بگل اے ڈسدا کو فی

ہر دیوار ایچ رستہ ہوندائے

ڈوڈو آناں توں وک ویندائے

بندہ کیڈا ستا ہوندائے

وستی آلی کتھ کر گئے جن

ہر پوہے تے تالا ہوندائے

لوک تاں ڈیکھن آندن خالی

ساڈے نال تماشہ ہوندائے

گئی آوے نہ آوے آساں
رستہ ہال کے رکھا ہوندائے

تیکوں ڈیکھ کے اکھ نی گھلدی
اتنا وی گئی نشہ ہوندائے

راتیں گھر اچ گئی نی ہوندا
میں ہونداں یا ڈیوا ہوندائے

ہاں دی لیر کوں چیر سٹیدائے
کیڈا اوکھا مصرعہ ہوندائے

گھر اچ ماء دے ہوندیاں مظہر
کیوں دربار تے پٹھا ہوندائے

○

ڈیدھا پٹھاں اندھار کافی ہے
شور دریا دے پار کافی ہے

یار ڈوں پول تیڈی نفرت دے
میڈے کیتے اے زاہر کافی ہے

ھن تیاں لگے جہان وُج لاہسی
زندگی دا غبار کافی ہے

اتنے وڈے وی اساں کو نا تھئے
ساڈے کپتے اے شاہر کافی ہے

صور ساڈا مطالبہ کو فی
حیڈا اتنا ای پیار کافی ہے

ہس الاوٹ لیڈا ضروری نہیں
حیڈا ڈیکھن ای یار کافی ہے

ساکوں رتبے دی لوڑ نہیں مظہر!
عاشقاں وچ شمار کافی ہے

○

بگھاں نال اُچارے ویندن
کیویں جھگے ساڑے ویندن

اُتھے ٹون دے دریا وانہن
جھے جھنڈے ساڑے ویندن

پھلاں وانگوں دل ہوندے ہن
پیراں پٹھ لتاڑے ویندن

ہنجو تاں وُج موتی بچدن
پہلے رنج کے کاڑھے ویندن

ایہو ڈکھ اے گئی نی سڈا
آسماناں تے ہاڑے ویندن

توڑ اپڑن تاں ولدا آوے
خط رستے وچ پاڑے ویندن

اتھاں کپڑے گئی نی ڈیدھا
اتھاں جئے جھاڑے ویندن

جٹاں کوں سہوایا ویندائے
ول سولی تے چاڑے ویندن

سو سو ویس بدلدن مظہر!
ول وی عاشق تاڑے ویندن

اڈ دیاں دھوڑاں ماتم کیتائے، رستاں ماتم کیتائے
پیراں نال گھلیندے ہوئے چھالاں ماتم کیتائے

ایویں لگدائے آسماناں تے شامِ غریباں ہووے
رات دا بو جھن کر کے چن تے تاراں ماتم کیتائے

راتیں اٹھاں ویہڑے دے وچ اتھر وروندے ڈٹھم
علماں لگے گھر دے وچ دیواراں ماتم کیتائے

کل میں ہک بازار اچ اپنی لاش کوں وچن پھیاں
مہڑی لاش کوں ڈیکھ کے جیندیاں روجاں ماتم کیتائے

انساناں کوں پھل تر وژن تے ذرہ ڈکھ نی تھیدا
پھل کوں پھر تھیدا ڈکھ کے پھراں ماتم کیتاے

کیندے ہووٹ دا انہاں کوں آج احساس آتھیاے
سالاں بعد میں تیکوں ملاں ہجراں ماتم کیتاے

آج میں ڈٹھائے پاٹی کوں پاٹی دا چھتا ہوندائے
ساڈی اکھ دے سکٹن تے دریاواں ماتم کیتاے

مظہر میڈی رُوح تے جسم دا رشتہ ترٹن آلاے
پہلی واری زندگی دے وچ ساہواں ماتم کیتاے

○

ہولے ہولے رات گوردی ویندی ہے
ساڈی تئیں کن خواہش مردی ویندی ہے

گئیں چا میکوں گنڈھڑی اچ ہنھ کے لوڑھاہی
لکھاں دی ہک لاش ہے خردی ویندی ہے

اُپٹا تئیں بچڑی کوں ما دا چھتا ہے
گھر ڈتئیں ویندی پکی اے ڈردی ویندی ہے

تیڈے آوٹن نال ایہو تبدیلی ہے
ساڈی دَستی ہور سوردی ویندی ہے

جیویں جیویں مرڻ آلا ٻڌا پئے
پاڻی تے تصویر اُبھردی ویندی ہے

اُے پاسے مپڙے آپڙے راہندے هِن
جیہڙے پاسے دہشت گردی ویندی ہے

تپڙے کڻ تان شید اے یار تماشہ ہے
ساڙے سر تون ریل گُردی ویندی ہے

چھک مچھیر اِچ دھاگے ترندے ویندے هِن
ساہ دی ڏوری مظہر بُردی ویندی ہے

○

دُھپاں نال نہ چھاواں نال
گھر تان ہوندن ماواں نال

سر تون کالا بوچھڻ ڏُٹھائے
کندھ بھر گئی پر چھاواں نال

ہر ویلے اکھ روندی راہوے
کوڻ وے دریاواں نال

هڻ تان میکوں حصہ ڏیو چا
کیتم ڳالھ بھراواں نال

جھٹیاں چا گھن جھا بن پووے
آخری واری باہواں نال؟

ہر پاسے اُج گرمی ہوئی
ساہ پئے ملدن ساہواں نال

آخر ترٹ کے ڈھا ویندے ہن
پہر تاں گھسدن راہواں نال

ٹوں جو آدھائیں رل کے مرسوں؟
چنگا وِت میں آواں نال

اُج کل مظہر یار گزارے
نہیں تھیندے تنخواواں نال

○

پاٹنی وچ مَن تارے خواب
ہڈ دے ویندن سارے خواب

اکھ وچ پیار دا سُرمہ پام
کردے ویندن کھارے خواب

ہر شے تہلی ولی پئی اے
ساڈے کون سنوارے خواب

ہک ڈیہہ اتنا تگ آیاں میں
وُج دیوار تے مارے خواب

اُج تئیں فیصلہ تھی نہیں سکیا
میں ہاراں یا ہارے خواب

انھی مگنی وستی دے وچ
اساں پچن پچن مارے خواب

ہر گھیں کول ہن اپنے جوگے
ڈیندائے کون ادھارے خواب

یار دی اکھیں لال ڈسیون
ڈیدھائے ساڈے بارے خواب

میں توں بھار نی چایا تھیدا
اکھیاں توں ہن بھارے خواب

لکھدائے وطنائے تے ول آسی
ڈیندے پئے لشکارے خواب

○

ساڈے نال تاں اوپری تھئی اے
گنی نی جائدا اللہ سئی اے

ہک بوچھن کوں پچن کیتے
پوری وستی لودھدی گنی اے

شالا ڈھول کوں گجھ ناں تھوے
شام دے ویلھے ونگ ترٹ ہی اے

گنی تاں لاش کوں چاؤں آسی
اکھ مجھے کوں ڈیدھی رہی اے

دھی دا ڈاجھ مکمل کیتس
ہانہ کوں وچ کے ونگ گھن آئی اے

زرداراں تے

تھک ساراں تے

پر پئے ہوندن

دیواراں تے

ہتھ پئے ٹھردن

انگاراں تے

ہنجو مردن

رخساراں تے

فیلے ملدن

تلواراں تے

سر پئے ملدن

دستاراں تے

رزق وٹھیندائے

چن تاراں تے

وچھڑے ملدن

درباراں تے

قصہ کُردائے

کرداراں تے

تخت ہزارہ جھنگ دا موسم
 ول آیا ہے سنگ دا موسم
 گئیں چولے دا، گئیں چتری دا
 میں منگوایاے ونگ دا موسم
 اس واری تاں بٹھلے پیسوں
 تھوڑا آندائے بھنگ دا موسم
 چھویریں گلیاے بوچھن اُتے
 اپنے اپنے رنگ دا موسم
 سرتے گُر دے پوٹے نسرے
 واچہ، طبلہ، چنگ دا موسم

ہک بندے دی پو جا تھئی اے
 کتنے ہور خدا بن گئے ہن
 میں ہک واری بھوکا مارائے
 دیواراں دے ساہ بن گئے ہن
 جھ میں پہلا پیر رکھا ہائی
 اُتھوں کتنے راہ بن گئے ہن
 اُس نوں آکھو جھل کے آوے
 ہنجو ہُن دریا بن گئے ہن

ہن روساں تاں کیویں روساں، اکھتھی گئی اے ریت
جھولی خالی رہ گئی اے میں موتی پٹھاں کیر

تیڈے گن میں چنی آندا ہم تھی گئے متے ڈپار
پھل گملا گئے، ول گملا گئی پھلاں دی چنگیر

ساکوں روز ڈراوٹ آندن تیڈے بھیرے خواب
گدڑاں دی گھل پاوٹ آلے ہن نی سگدے شیر

تیں میڈے اس دل دی ترکڑی تے اج ٹٹائے یار
میڈی مرضی میڈے گن توں پا ہن بھانویں سیر

○

جاں اکھیاں دی ہر جھٹاواں ڈھانڈن رتے ہر
بج دے تے اکھ آ ویندی چھالاں تے پیر

جیہڑے ڈنہہ دی پھپ کے آئی اے میڈی نویں کتاب
آند گواڈھوں پکھن آئے ہن چھوڑ تھیاے کہ چھیر

اتنے تھوڑے وقت اج بندہ تھی نہیں سگدا تیار
تیں تے میں دے نکھڑن وچ ہے ڈوں لکھاں دی دیر

دعا یا بد دعا ڈیوے، پرے تھیوے
 میڈی ہر شے ولا ڈیوے، پرے تھیوے
 اوندی مندری میں اوندے منہ تے مار آساں
 میڈے چھلڑے ولا ڈیوے، پرے تھیوے
 میں اُونکوں یاد رکھٹا وی بنی چاہندا
 اُونکوں آکھو جدا تھیوے، پرے تھیوے
 مناوٹ دی کوئی صورت نی بن سکدی
 جے تھیندائے تاں خفا تھیوے، پرے تھیوے
 میڈے طرفوں تاں مظہر سکس اجازت ہے
 اُونکوں آکھو، جدا تھیوے، پرے تھیوے

فردیات

ھٹ گئی ہے سفر دا موقع ڈیو
 زندگی دا سفر مکا چھوڑائے
 تسیں جہاں آکھیاں توں مر کے ڈکھا!
 مقبرہ میں اُتھائیں بٹا چھوڑائے

ہجر دی برف ہاں تے جم گئی اے
 اکھ دے بوچھٹن تے رات دھم گئی اے
 خواب، دیوار تے تھپی گئے ھن
 زندر باہواں تے آ کے سم گئی اے

انتہا پر تے رکھ کے ملیا کر
 تیڈی اُلفت دی ابتدا تاں ہاں
 مُلک دے شاہ بننے سکدے
 چلو مرضی دے بادشہ تاں ہاں

درد بہوں اے مگر دوا گھٹ اے
مختناں دا ایتھاں صلا گھٹ اے
زندگی ایں طرحاں گزردی چکی
نیر پنجر ہے یا ہوا گھٹ اے

یکی جی اے گل کر گھنسیں
بیماراں کوں ول کر گھنسیں
میتھوں دل دا حال جو پچھدائیں
دل دا مسئلہ حل کر گھنسیں

زندگی کوں خوار میں کرٹائیں
تئیں نی کرٹا تاں پیار میں کرٹائیں
توں وی جھک روز سک کے تیرا تھی
کیا فقط انتظار میں کرٹائیں

توں میڈی ابتدا کوں کیا جائے
میں تہیڈی انتہا توں بعد آیاں
میکوں بھیجائے ایتھاں خدا سکے نے
میں تاں ماء دی دُعا توں بعد آیاں

تیکوں ساکوں چاڑن آلے بہوں آؤڑن
آسوں پاسوں ساڑن آلے بہوں آؤڑن
منظر آپنے آپ کوں سانجھ کے رکھٹا پوندائے
ورنہ کپڑے پاڑن آلے بہوں آؤڑن

لفظ دی چچ کوں ذرا اظہار تئیں پہنچن تاں ڈے
میں قلم چائی وداں تلوار تئیں پہنچن تاں ڈے
گھس کے گھن آساں غریباں دی لٹی جاگیر کوں
ہتھ میڈا اھک وار توں زردار تئیں پہنچن تاں ڈے

ہک سہیلی دا ڈکھ وٹدایا ہم
آپٹا چولا پُسا کے ول آئی آں

مدتاں پہلے کر بل گئی ہسی ول نہیں آئی
ساکوں آج وی بنج داما تم کرٹا پوندائے

لوگ گملن جو کیندے وعدے کوں
ساری عمر اں نہھیندے رہ ویندن

ہک ہک اٹ دا دل زخمی ہے
ہو ہے وچ دیوار آ گئی اے

رسم دشمن، رواج قاتل ہے
ایویں لکدائے سماج قاتل ہے

لوگ ہن موت دی دُعا ممکن
زندگی دا مزاج قاتل ہے

جس ڈینہہ دا زیور تنہیں پایاے
سونے دے بھا ودھ گئے جن

توں بھل تے میں خشیو آں
کیویں تہڈے نال کھلوواں

اگلی منزل دا سوچیا وی نہیں
تنہیں جو آکھائے تاں نال ٹر پئے آں

میڈی چپ دے سمجھ اشارے کوں
میڈے بوچھن دا رنگ اکیدا پئے

ہس کے پلٹن دا شکریہ سائیں
ہُن تہڈے قرضدار تھی گئے ہاں

لوک تاں آدھے ہن مٹی وچ مٹی تھیاں
میں مٹی وچ رل کے اُلٹا سونا تھیاں

بوسہ ڈتا ہے لب دا اکھیں نال چم کے آیاں
توں نہیں ملتا تہڈی دَرسال چم کے آیاں

درد دا سُورج لٹھئے تاں شکر ہے تسکین تھئی
ہجر دا جکھ ہور ڈنہہ وی آج مکمل تھی پکھیاے

رُوح پتھر تھی گئی تے جسم وی خُل تھی پکھیاے
میں بولہ تھی گیاں یا وقت پاگل تھی پکھیاے

مصنف دیاں چھپیاں ہویاں کتاباں

سیلاب میں آنکھیں
دھوپ نگر میں چھاؤں
سُرتے تال
ہنج دا ویٹن
خواب دیوار
حرفِ تحسین
پیوندِ حرف
تُو اگر ہمکلام ہو جائے
رحمتِ سخن
لکھاں بیٹھ پہاڑ
تھل آباد
لَوظ

مصنف دیاں آوٹن آلیاں کتاباں

سخنورانِ میانوالی
مارا شنا
تو غلے
میں اور میرے خواب
نعت
گر کہانی